

SNOWBORDERICA ANA I PUSTOLOV IGOR život u pokretu

Kako nam se Zdeslav prišuljao i osvojio srca

“Molim te stani čim prije. Mislim da se sad i meni vraća. Čupka je pokakala cijelu kutiju, Bleki se uvaljao u to, Aral nije prestao povraćati od kad smo krenuli, ovaj miš iza piša po kutiji... i upravo se nagnuo preko nje i vraćao van. Super!” Ovo definitivno nije kako sam zamišljala prijevoz psića do Zagreba. Ja sam mislila da će oni biti čisti, veseli, zaigrani i da ćemo se samo maziti, a sad već dva sata žongliram s njih šest koji puštaju “mirišljave” izlučevine na sve rupe.

Žene i dječurlija iza

Jednog nogom vraćam u kutiju, drugog za šiju držim u zraku, dok čistim ispod, trećem lijepim kutiju da ne može iskočiti iz nje, četvrtog prebacujem petom jer ne želi biti sam, a šesti me samo slatko gleda i trudi se svim snagama ne zadavati mi dodatnog posla. Taman kad jedan izbacuje sve iz sebe i od muke zaspe, drugi se probudi i onda sve ispočetka. Ako ništa drugo, bar je Zvončići nasjeo na foru i mirno sjedi na suvozačkom sjedalu pored svog Igora. Oni muškarci voze, a žene i dječurlija iza. Sedam dana ranije. “Meni se čini da postajem majstor u zamišljanju i ostvarivanju naše budućnosti. Zadnje vrijeme što god zamislim, ne samo da se ostvari, nego bude još i bolje. Rekla sam ti da trebamo krenuti i da će nas vrijeme poslužiti bez obzira na ovu suludu vremensku prognozu”, ponosno objašnjavam Igoru svoju teoriju kvalitete vizualizacije. Ne doživljava me ozbiljno, ali lako tako kad ja zamišljam za njega, a on samo dođe na moje gotove vizije. Jutra su nam i dalje ležerno usporena, ali ih sad uglavnom provodimo u proučavanju karata i osmišljavanju ruta za trku. Oko kasnog doručka finaliziramo tko će kamo ići, a onda krećemo svatko svojim putem. Sad smo već dobro uigrani s logistikom i prebacivanjem kampera pa ga jedan uvijek ostavlja na cilju trase drugoga i tako ne gubimo vrijeme na dugotrajno vraćanje nakon napornog dana. Zvončiću je, nažalost, zbog starosti oduzeta vozačka dozvola pa je jedina korist koju od njega imamo da nas dočeka sa skuhanim ručkom. Al’ bolje da kuha on nego ja. Jučer sam recimo ostavila Igora na jednoj lokaciji da krene istraživati biciklom, a Zvončići i ja smo nastavili u sljedeći grad... dok nisam kilometar dalje sreća Zvončića nasred ceste. Vozim iza njega gluhog i nije mi jasno u kojem je trenu izašao iz kampera. Bilo bi veselo da stignem na cilj i skužim da ga nema.

Istraživati rutu koju si sam osmislio, i onda još uživo otkriti koliko je lijepa,

daje planinarenju i bicikliranju totalno novu dimenziju. Vrijeme proleti i nerijetko po povratku uzbuđeno pitamo tko će prvi pričati gdje je bio i što našao. Pospremamo bicikle u garažu, palimo grijanje vode za tuširanje, uzimamo zdjelice s hranom koje je Zvončići već pripremao i sjedamo na kauč za sastanke... koji je ujedno i kauč za hranjenje, i odlaganje stvari, i moje čitanje kad te stvari samo gurnem na pod.

“Dojmovi? Jako dobro! Baš mi je bilo super. Ti?” “I meni je bilo divno. Guštalo sam voziti i našao sam stvarno lijepih putova” ili u varijanti manje uspješnog dana “Katastrofa. Gdje god sam skrenuo neko smeće”. “Ni meni nije bilo bolje. Stvarno ne želim nikome da u 50-om satu utrke hoda po ovakvom terenu. I sreća sam dvije zmijske, neke male. Ti?” “Jednog ljutog kravosasa.” Detaljno po svim kartografskim aplikacijama prolazimo put, pričavamo jedan drugom kompletan doživljaj i veseli nas svaki put kad spojimo neku dobru dionicu... a onda tuširanje, vrijeme za vlastite aktivnosti, šetnja sa Zvončicom i krevetarenje.

Kroz travke i cvijeće

Sparkirani smo na starom kolodvoru i čekamo da se razmakne oblak na planini. Ispred vrata nam sjede dva psića i zovu na druženje. Jedan je neka ptičarka s ozlijeđenom nogom, a drugi je čupavi mališar s dredovima kao ovčica. Bacaju se Igoru pod noge i vidno su sretni da imaju društvo. “Daj ih i ti pomazi malo, gle kako su slatki.” - nagovara me da im se približim, ali su prljavi i tko zna kakve buhe imaju. Radije ću ja njih pomaziti nogom nego da dobijem neku šugu. Oblak se polako pomiče s vrha i mi si poklanjamo zajednički izlet. Ne moramo baš svaki dan imati udarni tempo. Blagim zelenim livadicama krećemo prema vrhu, a Zdeslav tiho korak iza nas. Ne znam točno u kojem ga je trenutku Igor prozvao Zdeslav, ali primilo se. Mi

koračamo, a slatkiš tiho iza nas. Mi se zaustavimo, a slatkiš brzo legne i odmori malo. Neobične kamene skulpture izranjaju iz zelenila, ali mi više gledamo Zdekiju kako se provlači kroz travke i valja u cvijeću nego što gledamo kamo ići. “Možda je najbolje da se ovdje razdvojimo i nađemo na vrhu, Zdeki će i tako ići s tobom... kao i svi ostali psi do sad.” Možda da kojeg pomazim i ja bi im bila draga, ali što ću kad su prljavi. Na moje čuđenje Zdeki bira mene, a Igoru se pridružuje srna koja se dosad skrivala iza kamenja. Na vrhu sjedam na travu, a mališar se naslani pored i odmah utone u san. Mislim da ću ga pomaziti. Više mi se ne čini tako prljav. Možda bih mu mogla i ošišati te dredove. “Ti nastavi dalje,

Jednog nogom vraćam u kutiju, drugog za šiju držim u zraku, dok čistim ispod, trećem lijepim kutiju da ne može iskočiti iz nje, četvrtog prebacujem petom jer ne želi biti sam, a šesti me samo slatko gleda

a ja idem s njim natrag. Pratio bi nas zauvijek, a vidim da više stvarno ne može.” Do dna uzimamo pauze svaki 15 minuta u kojima Zdeki priligne pored mene i utone u brzinski oporavak. U ovoj ga fazi već mazim kao da je najčišći na svijetu i razmatram opciju nositi ga do dolje. Kroz glavu mi prolazi 100 varijanti kako bismo ga mogli uzeti i srce me boli pri pomisli da je ovdje sam.

Veselo društvo

Pored kampera mirno leži dok ga šišam i zaigrano maše šapama, a noću spava skupčan pored kotača. Vidim da si najsladji pasić na svijetu, ali ne mogu te dovesti čangrizavom Zvončiću, pogotovo ne u trenutni životni tempo. Cijeli sam dan na 100 muka, a Igor mudro šuti jer zna da mu ne može odoljeti, a da ga stvarno ne možemo uzeti i tešku odluku prepušta meni. Vratit ćemo se za koji dan i donijeti mu hranu, a možda i nađemo nekoga da ga uzme, tješim se dok ostavljam ovo divno biće željno društva na samotnom kolodvoru. Par dana provodimo na tajnoj livadi punoj ljubičastih čičaka i prozivamo ju Raj pa su rečenice tipa “Nađemo se u Raju” i “Jesi sparkirala u Raju?” postale normalne. Jedina osoba koju srećemo je lokalni pastir, i na pitanje je li mi nešto tražimo ovdje, Igor mu odgovara da traži tartufe i da je Zvončići pas tartufar. Naša mala slatka lopatica za veliku nuždu koju je držao u ruci potvrđuje ovaj suludi odgovor i zbunjeni nas pastir pušta na miru. I iako su dani ljepši nego u mojoj najboljoj vizualizaciji, Zdeki je i dalje glavna tema. “Dobar dan, jesam dobila udrugu za zbrinjavanje životinja? Imam jednog mališara i ne znam što bih s njim.” Odgovaraju mi da će mu probati naći dom, ali da ako idemo u Zagreb bismo mogli prevesti šest štenaca koji su dobili vlasnike. Odnosimo Zdekiju vreću hrane, on nas veselo pozdravlja i baca se na leđa, a mi u suzama odlazimo za Zagreb.

kalendar	LIPANJ	Jug na dva kotača	SRPANJ
	X Race Kamenjak	15. lipnja Šišan Rekreativna biciklistička vožnja	Bale-Valle outdoor festival
	1. lipnja Kamenjak (Premantura) Kros triatlon	Ivanja	12.-14. srpnja Bale Outdoor festival
	AXA kup Režanci	22. lipnja Svetvinčenat Rekreativna MTB biciklijada	MTB Radini
	8. lipnja Režanci (Svetvinčenat) MTB utrka	Istralandia run & slide	21. srpnja Radini (Brtonigla) 19. ljetna biciklijada
	Umag night run	22. lipnja Brtonigla Zabavna utrka	Rekreativna biciklijada Jakovlja
8. lipnja Umag, Utrke na 5 km, 10 km i Kids Run	Biciklijada Marušići	27. srpnja Kanfanar Rekreativna biciklijada	
9. lipnja Vodnjan Rekreativna utrka	30. lipnja Marušići Rekreativna MTB biciklijada		